

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СМИСЛЕНИЕ

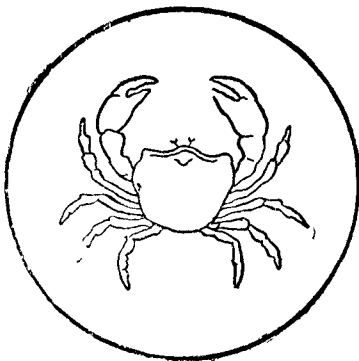
КН.

ГОДИНА ПЕТА
1929

4

ЖИТНО ЗЪРНО

ОКУЛТНО СПИСАНИЕ

ГОД. V. — СОФИЯ. — ЮНИЙ — 1929 г. -- КНИГА 4.

Завѣтътъ.

Има истини въ свѣта, които прѣживяватъ врѣмето си и когато и да се кажатъ тѣзи истини, тѣ запазватъ своята цѣна и значение. Тѣ сж валидни за всѣкога — за всички врѣмена и народи. Нѣма по-великъ актъ въ свѣта отъ този, да се направи договоръ между двѣ разумни сщества. Това, което осмисля живота, което внася радостъ и миръ въ човѣшката душа, това сж разумнитѣ отношения между всички живи сщества.

Думата „разумность“ може да се разгледа въ най-широкъ смисълъ. Въ това отношение разумниятъ човѣкъ е съвършенъ въ всичкитѣ си постѣпки. И ако въ него се забѣлѣжи нѣкакво несъвършенство, то се дължи на материалитѣ, съ които той работи. Ако бутнете ржката на нѣкой вѣщъ писарь, когато пише, той ще направи извѣстна погрѣшка, но тази погрѣшка е външна, тя не се дължи на него. Той, като вѣщъ писарь, самъ ще поправи погрѣшката си. Слѣдователно, разумниятъ човѣкъ всѣкога поправя нѣщата, а глупавиятъ ги разваля. Стариятъ човѣкъ разваля нѣщата, а младиятъ ги поправя.

Подъ думата „старость“ се разбира изхабяване на Божестве-

юто. Всѣки човѣкъ, който изхавява Божественото, остарява. Въ всѣки човѣкъ има по една Божествена идея и когато изгуби тази идея, той започва да остарява. Тогава той съблича своята стара дреха, съблича тѣлото си, както змията съблича своята стара кожа и се облича съ нова.

Казано е въ Писанието: „Господъ Богъ нашъ направи завѣтъ съ насъ въ Хоривъ“. Нѣма по-великъ актъ въ свѣта отъ този — да направишъ договоръ, завѣтъ съ Бога. Това не е врѣмененъ актъ, отъ който нищо не остава — но този договоръ е вѣченъ, непрѣривенъ процесъ, който се извършва всѣки моментъ между Великия принципъ на живота и човѣшката душа. Този актъ се извършва навсѣкждѣ въ природата. Всѣки день тя прави своя договоръ съ растенията и съ всички разумни сѣщества, като имъ казва: „Посадете своитѣ сѣмена, напородишгѣ на своитѣ възвишени и благородни мисли и чувства въ своитѣ необятни простори и очаквайте слѣдъ врѣме тѣхнитѣ добри плодове!“ Всѣки договоръ, направенъ между двама обикновени хора на земята, мяза на сапуненъ мѣхуръ. Колкото може да живѣе сапунениятъ мѣхуръ, толкова ще се реализиратъ и тѣхнитѣ обѣщания. Колко договори, направени между държавитѣ отъ най-стари врѣмена и до сега, сж уцѣлѣли? — Нито единъ. Обаче, договорътъ, който може да се направи между Великото Начало на живота и човѣшката душа, всѣкога уцѣлява. Човѣкъ може да издържа дотогава, докато има въ себе си високъ идеалъ, на който всѣкога да остава вѣренъ. Въ този смисълъ има единъ вжтрѣшенъ договоръ, сключенъ въ живота, за неизпълнението на който всѣки човѣкъ се сѣди. Всѣки човѣкъ, който нарушава този договоръ, го очаква катастрофа. Когато зоеноначалникътъ се отдѣля отъ базата на своята прѣхрана, го очаква катастрофа. По сѣщия начинъ, когато хората се отдѣлятъ отъ базата на своята прѣхрана — отъ Първопричината на нѣщата — и тѣхъ очаква катастрофа. И обратно: всѣки човѣкъ, който пази своя договоръ съ Бога, при каквито тежки условия и да изпадне, той ще се благослови. Както слънцето е за всички сѣщества въ свѣта, така и Божията Любовь, Божията Мѣдростъ и Божията Истина сж за всички хора. Който иска да се повдигне въ свѣта, трѣбва да има завѣтъ съ Великото Начало на живота. Този завѣтъ ще бѣде тилъ въ неговия животъ.

Казва се: „Съ каквито дружишъ, такъвъ ще станешъ“. Свържи се съ Великото въ живота, ако искашъ да придобиешъ Неговитѣ качества. Само разумниятъ човѣкъ може да направи тази връзка, защото той има устойчивостъ въ чувствата си. Устойчивиятъ човѣкъ има въ себе си вжтрѣшенъ моралъ, и той не прави разлика между любовта и умразата. И когато го обичатъ, и когато го мразятъ, той еднакво благодари. Прави ли разлика между любовта и умразата, той се намира въ положението на точилото и на ножа, които постепенно се изхавяватъ.

Какъ може човѣкъ да се справи съ старото? — Както дървенията се справятъ съ листата си. Старитѣ листа оставатъ около коренитѣ, при което се прѣвърщатъ въ торъ, а на идната година се явяватъ нови. Слѣдователно, поставете вашитѣ стари идеи около коренитѣ си.

нитъ на вашето дърво, а новитъ идеи турете вмѣсто нови листа, за да дишате чрѣзъ тѣхъ. Всичко въ свѣта трѣбва да бжде ново! Има стара любовъ, има и нова любовъ; има стара мъдрость, има и нова мъдрость; има стара истина, има и нова истина. Истината на миналото не е истина и на нашия вѣкъ. Вѣрванията на миналото не сж вѣрвания и на нашия вѣкъ. За новия животъ се изискватъ нови методи на разбиране и прилагане. Старата култура, всичко старо трѣбва да падне при коречитъ и да изгние, а животътъ трѣбва да възприеме тѣзи сокове и да се обнови. Човѣкъ трѣбва да възприеме новото, което иде отгорѣ. Старииятъ животъ, старииятъ човѣкъ мяза на прѣсѣхнала рѣка; новиятъ животъ, младиятъ човѣкъ мяза на рѣка, която приижда, която носи великитъ блага на живота. Новиятъ човѣкъ има непрѣривна връзка съ Великия принципъ въ живота. Всѣки човѣкъ трѣбва да има такова пълно довѣрие въ този принципъ, каквото малкото дѣте има въ своята майка и своя баща. Само по този начинъ може да се очаква Божието благословение.

И тъй, всѣки човѣкъ трѣбва да подновява връзката, договора си съ Бога. Този новъ договоръ, този новъ завѣтъ ще бжде завѣтътъ на Божествената Любовъ, която ще свърже всички хора въ едно велико братство.

Това, че човѣкъ ще умре и ще изчезне, е първата лъжа, която е вмъкната въ свѣта. Човѣкъ е една жива душа, която има възможность да живѣе и да чувствува вѣчния животъ, да придобие туй което иска — разумния и щасливия животъ. Тази душа има всичкитъ методи вложени вътре въ себе си — въ своя мозъкъ, въ своето тѣло.

* * *

Човѣкъ се гнѣви, неразположенъ е, значи, въ него има отливъ. Ще трѣбва непрѣменно да дойде въ него приливъ. Ще се съсредоточи, ще отправи ума си нагорѣ къмъ Бога, ще се качи на тази планина на която е Господъ, ще отиде да се поразговори съ Него и, когато мине отливътъ ще си дойде на земята.

Учительтъ.

Събудете се, дѣца на свѣтлината!*)

(Написано отъ двама служители.)

ЗОВЪ.

„Събудете се всички, които сте въ тѣги и скѣрби и чуйте Зовътъ Му.“

Събудете се!

Събудете се, дѣца на новата раса; вижте и съзнайте великото си прѣдназначение. Събудете се отъ своята безчувственостъ и равнодушие, и упражнявайте силитѣ си.

Изпълнете сърцата си съ взаимна любовъ и заживѣйте въ единство и съгласие.

Съзнайте скрититѣ у васъ възможности и послѣдвайте гласа на великия ни Помощникъ.

Ние се нуждаемъ отъ всички, които могатъ да отговорятъ на Неговия Зовъ.

Всички, които Го чуятъ, трѣбва да се събудятъ отъ безполезнитѣ сѣнища на своитѣ нищожни, дребнави и егоистични страсти.

Всѣки единъ отъ тѣхъ трѣбва да намѣри мѣстото си и да подаде рѣка за помощъ на всички, които се движатъ въ тъмнина и невѣжество. Помогнете ни да повдигнемъ съзнанието имъ, за да осъществятъ Доброто.; научете ги да отворятъ душитѣ си за Неговото Божествено Послание

Ние, Учителитѣ на Мъдростъта, молимъ да бждемъ чути. Нуждаемъ се отъ васъ — нуждаемъ се отъ всички.

О, да би могло да се събудятъ всички, за да помогнатъ Нему, великиятъ Позелителъ на свѣта, като ни съдѣйствуватъ при великата работа, която се чака отъ цѣлата раса.

Зовътъ прозвуча. Колцина ще отговорятъ?

„Азъ съмъ

Азъ съмъ вашиятъ Учителъ. Азъ съмъ и повече отъ това, защото Азъ съмъ вие самитѣ; и вие — това съмъ Азъ самиятъ.

Азъ съмъ Ти — Ти си Азъ — ние сме Той — всички сж Единиятъ.

Азъ съмъ, дѣто сте вие.

*) Настоящото прѣдставлява избрани части отъ книгата съ сжщото заглавие. Тая книга и „Духътъ на нероденитѣ“ иматъ еднакъвъ произходъ и единъ и сжи авторъ. Вижъ върху това забѣлѣжката къмъ статията „Духътъ на нероденитѣ“ (Духътъ на новата раса) въ „Житно зърно“, г. IV, кн. 6-7.

Азъ съмъ свѣтлината на вашата душа Наричайте ме винаги така, и ще бъдете свѣтлина за другитѣ.

Азъ съмъ Духътъ, азъ живѣя въ сърцето ви; и навсѣкждѣ, въ всѣко човѣшко сърце, живѣя азъ.

Въ всичко, което живѣе, вжтрѣ, дълбоко, съмъ азъ.

Азъ съмъ въ всички — Всички сж едно съ менъ.

Мислете върху това, докато никого отдѣленъ отъ менъ не виждате, защото азъ съмъ тѣ всичкитѣ и всѣки отъ тѣхъ съмъ Азъ. Азъ гледамъ прѣзъ всѣки човѣшки очи — желай винаги менъ да виждашъ тамъ. Мисли за Менъ като за Мощъ, която помага и ръководи.

Въ всѣка помощъ, въ всѣка жертва съмъ Азъ, и когато се притечете въ помощъ на вашитѣ ближни, то вие работите за вашето съединение съ Менъ.

Азъ съмъ Любовта; всѣки изразъ на чистата Любовь е единъ изразъ на Моята сжщностъ.

Чуйте Моя гласъ, и не изгубвайте нито една възможность да направите и другитѣ да Ме познаятъ.

Великиятъ Помагачъ.

Ние сме доброто въ свѣта.

Ние заливаме свѣта съ свѣтлина, но хората сж заобиколени съ една обвивка отъ егоистични интереси, прѣзъ която никаква свѣтлина не може да проникне.

Нашитѣ длъжности сж далечъ надъ вашитѣ схващания и работата ни е съвсѣмъ друга отъ тая на нашитѣ ученици.

Тѣ сж инструментитѣ, чрѣзъ които ние можемъ да помагаме и дѣйствуваме.

Работете, за да можете да ни изявите, и ако можете, и въ другитѣ. Защото пжтътъ къмъ Насъ води „чрѣзъ другитѣ“. Ние искаме да ви помогнемъ и трѣбва да знаете, че тогава всички нѣща сж възможни.

Ние помагаме на всѣкиго, да колкото се нуждае: на всѣки човѣкъ по неговъ или неинъ особенъ начинъ.

Ние можемъ, обаче, да ви помогнемъ само, когато сами се отворите за нашитѣ сили.

Нашата Сила може да бже употребявана само за помагане на другитѣ.

И така — живѣйте, за да помагате и да подържате, да засилвате и да покровителствувате. Така нашитѣ сили ще протекатъ въ васъ като животворна мощъ.

Познайте нашия стрѣмежъ да помогнемъ на свѣта, за да прѣвърнемъ вашитѣ възможности въ дѣйствителность.

Всѣки день вие имате случай да се приближите до Насъ.

Ние сме винаги готови за васъ; но вие трѣбва да дойдете при Насъ, и сами да се изкачите.

Владѣтельтъ на Любовьта.

Това е Той, Великиятъ, Комуто принадлежите, както Любовь на Любовь принадлежи.

Това е Той, Когото трѣбва да разпознаемъ въ всичко. Всички вие сте Той — Той е Всичко.

Той е вашъ Спасителъ, вашъ Братъ, Който всѣки моментъ дава живота си, за да доведе самитѣ васъ до вашето Азъ.

Неговото животъ-дихание е Любовьта, съ която Той помага да разкриватъ човѣшкитѣ сърца своитѣ Божествени сили.

Всичката Любовь е Той — тя е Неговото откровение.

И така, Любовьта е единствения пѣтъ, за да достигнемъ Него, Единниятъ, Който е въплотената Любовь.

Всички могатъ да Го достигнатъ, само ако достатъчно силно желаятъ.

Вѣрвайте въ Неговата мощъ, въ Неговата могъща помощъ; нека Неговата свѣтлина да свѣти въ вашитѣ души и чрѣзъ думитѣ и дѣлата ви да просвѣтне въ свѣта.

Мислете върху това, какво Той желае да правите. Нищо недостойно за Него не трѣбва да намира изразъ у васъ.

Любете Го съ цѣлото си сжщество и подигнете съзнанието си до Неговата велика Любовь къмъ васъ. Проявете навѣнъ тая Негова Любовь, съ сжщата сила, съ която я възприемате.

Когато обичате другитѣ, вие любите Него. Бждете увѣрени, че винаги слѣдвате Неговата любовна мисль: нали Той обхваща съ своята Любовь всѣки атомъ, всѣко живо създание, всѣко човѣшко сжщество, — Каквото и да бжде то или каквото и да прави.

По сжщия начинъ и вие трѣбва да обичате. Всѣко ваше дихание трѣбва да изявява въ свѣта Неговата Любовь.

Христосъ въ насъ.

Той е Единниятъ, който управлява сърцата на хората, които и да сж тѣ.

Отъ нашитѣ сърца ще бждатъ управлявани всичкитѣ наши постѣпки — чрѣзъ Него, Който е Любовьта на цѣлия свѣтъ.

Намѣрете Го въ самитѣ васъ. Мислете върху това, че Той присѣтствува винаги въ сърцата ви.

И размишлявайте, че Той прѣбжда не само въ васъ, но сжщо и въ всички други, като велика сжщность, която се изявява въ всичко, което живѣе и сжществува.

Възкресете Го въ себе си въ най-свършенъ изразъ — и отмахвайте отъ васъ всичко онова, което не е Той.

Помогнете да го възкресите и въ другитѣ. Ако Го изявите въ сърцата ви, всички ще се обогатятъ чрѣзъ присѣтствието Му.

Първото Му докосване е зачатieto на дѣтето Христосъ. То се расте и укрѣпне въ васъ и ще ви направи почисти и по-добри.

Но, — не забравяйте никога това — Той се развива само въ болки

Всѣка болка ще Го укрѣпи и когато се роди въ васъ, вие ще бждете единъ отъ нашитѣ.

Учительтъ, който иде.

Великиятъ Господъ на Любовта скоро ще дойде — а още много има да се работи, прѣди Той да може да започне своята работа въ нисшитѣ области на живота.

Неговото дохождане е най-важното явление за много бждещи вѣкове. Въ ржцѣте Му е и равновѣсието на свѣта. Той държи вѣзнитѣ на доброто и злото.

Той се приближава и колкото по-близо дохожда, толкова по-силно расте съпротивата на ония, чиято задача е да задържатъ еволюцията, за да изпитатъ силата на човѣшкия родъ.

Тая съпротива е единъ знакъ на Неговото приближаване. Гласътъ Му трѣбва да бжде чугъ и разбранъ, прѣди Той да дойде. Въ цѣлия свѣтъ трѣбва да Го чуятъ.

Стрѣмете се къмъ това — да събудите у хората съзнанието за Неговата близостъ: свѣтътъ се нуждае отъ Него и вика съ пълно отчаяние къмъ Него.

Наистина тѣ Го зоватъ.

Той ще дойде по-рано, отколкото се вѣрва; Той брои вече часоветѣ, които Го дѣлятъ отъ вѣншния свѣтъ.

Неговото въздѣйствиe засѣнява вече цѣлата земя. Приемете Го още сега, като дадете изразъ на Неговата Любовъ, Неговата Красота, Неговата Чистота въ вашия животъ.

Защо иде Той

За да даде на хората Любовта, Хармонията и Свѣтлината на Божественото единение; това е Неговото дѣло.

Никоя жертва не е достатъчно голѣма за вашия Божественъ братъ.

Много нѣщо ще зависи отъ степенъта, до която ще достигне човѣчеството чрѣзъ съчувственигѣ ржцѣ, протегнати, за да му помогнатъ.

Той е готовъ да се бори за побѣдата на Божествената Любовъ.

Човѣчеството сега стои между свѣтлината и страданието.

Скоро ще бжде прѣвъзможната вашата епоха. Тамъ, дѣто е царувала тъмнина — ще блѣсне свѣтлината.

Вѣчната радостъ нетърпеливо очаква своето разпространение въ свѣта; тжги и скърби скоро ще потънатъ въ сѣнката на миналото.

О, великолѣпие и блаженство, които сж готови за хората! Последнитѣ трѣбва само да могатъ да ги схванатъ. Съ едно по-голѣмо усилие всичкитѣ ваши страдания сега могатъ да се свършатъ. Ако вие съзрете Неговата свѣтлина и се обърнете къмъ Него, ако познаете Любовта Му — тогава тѣ ще прѣстанатъ.

Миръ ще господствува на змята въ епохата, която Той ще донесе на хората съ идването си. Мирътъ, основанъ на Любовта

Владѣтельтъ на Любовьта.

Това е Той, Великиятъ, Комуто принадлежите, както Любовь на Любовь принадлежи.

Това е Той, Когото трѣбва да разпознаемъ въ всичко. Всички вие сте Той — Той е Всичко.

Той е вашъ Спасителъ, вашъ Братъ, Който всѣки моментъ дава живота си, за да доведе самитѣ васъ до вашето Азъ.

Неговото животъ-дихание е Любовьта, съ която Той помага да разкриватъ човѣшкитѣ сърца своитѣ Божествени сили.

Всичката Любовь е Той — тя е Неговото откровение.

И така, Любовьта е единствения пѣтъ, за да достигнемъ Него, Единния, Който е въплотената Любовь.

Всички могатъ да Го достигнатъ, само ако достатъчно силно ж е л а я т ъ .

Вѣрвайте въ Неговата мощъ, въ Неговата могъща помощъ; нека Неговата свѣтлина да свѣти въ вашитѣ души и чрѣзъ думитѣ и дѣлата ви да просвѣтне въ свѣта.

Мислете върху това, какво Той желае да правите. Нищо недостойно за Него не трѣбва да намира изразъ у васъ.

Любете Го съ цѣлото си сжщество и подигнете съзнанието си до Неговата велика Любовь къмъ васъ. Проявете навънъ тая Негова Любовь, съ сжщата сила, съ която я възприемате.

Когато обичате другитѣ, вие любите Него. Бждете увѣрени, че винаги слѣдвате Неговата любовна мисль: нали Той обхваща съ своята Любовь всѣки атомъ. всѣко живо създание, всѣко човѣшко сжщество, — Каквото и да бжде то или каквото и да прави.

По сжщия начинъ и вие трѣбва да обичате. Всѣко ваше дихание трѣбва да изявява въ свѣта Неговата Любовь.

Христосъ въ насъ.

Той е Единниятъ, който управлява сърцата на хората, които и да сж тѣ.

Отъ нашитѣ сърца ще бждатъ управлявани всичкитѣ наши постѣпки — чрѣзъ Него, Който е Любовьта на цѣлия свѣтъ.

Намѣрете Го въ самитѣ васъ. Мислете върху това, че Той присжтствува винаги въ сърцата ви.

И размишлявайте, че Той прѣбжда не само въ васъ, но сжщо и въ всички други, като велика сжщность, която се изявява въ всичко, което живѣе и сжществува.

Възкресете Го въ себе си въ най-свѣршенъ изразъ — и отмахвайте отъ васъ всичко онова, което не е Той.

Помогнете да го възкресите и въ другитѣ. Ако Го изявите въ сърцата ви, всички ще се обогатятъ чрѣзъ присжтствието Му.

Първото Му докосване е зачатieto на дѣтето Христосъ. То ще расте и укрѣпне въ васъ и ще ви направи по-чисти и по-добри

Но, — не забравяйте никога това — Той се развива само въ болки

Всѣка болка ще Го укрѣпи и когато се роди въ васъ, вие ще бждете единъ отъ нашитѣ.

Учительтъ, който иде

Великиятъ Господъ на Любовта скоро ще дойде — а още много има да се работи, прѣди Той да може да започне своята работа въ нисшитѣ области на живота.

Неговото дохождане е най-важното явление за много бждещи вѣкове. Въ ржцѣте Му е и равновѣсието на свѣта. Той държи вѣзнитѣ на доброто и злото.

Той се приближава и колкото по-близо дохожда, толкова по-силно расте съпротивата на ония, чиято задача е да задържатъ еволюцията, за да изпитатъ силата на човѣшкия родъ.

Тая съпротива е единъ знакъ на Неговото приближаване. Гласътъ Му трѣбва да бжде чугъ и разбранъ, прѣди Той да дойде Въ цѣлия свѣтъ трѣбва да Го чуятъ.

Стрѣмете се къмъ това — да събудите у хората съзнанието за Неговата близость: свѣтътъ се нуждае отъ Него и вика съ пълно отчаяние къмъ Него.

Наистина тѣ Го зоватъ.

Той ще дойде по-рано, отколкото се вѣрва; Той брои вече часоветѣ, които Го дѣлятъ отъ външния свѣтъ.

Неговото въздѣйствиe засѣнява вече цѣлата земя. Приемете Го още сега, като дадете изразъ на Неговата Любов, Неговата Красота, Неговата Чистота въ вашия животъ.

Защо иде Той

За да даде на хората Любовта, Хармонията и Свѣтлината на Божественото единение; това е Неговото дѣло.

Никоя жертва не е достатъчно голѣма за вашия Божественъ братъ.

Много нѣщо ще зависи отъ степенъта, до която ще достигне човѣчеството чрѣзъ съчувственитѣ ржцѣ, протегнати, за да му помогнатъ.

Той е готовъ да се бори за побѣдата на Божествената Любов.

Човѣчеството сега стои между свѣтлината и страданието.

Скоро ще бжде прѣвъзможната вашата епоха Тамъ, дѣто е царувала тъмнина — ще блѣсне свѣтлината.

Вѣчната радостъ нетърпеливо очаква своето разпространение въ свѣта; тѣги и скърби скоро ще потънатъ въ сѣнката на миналото.

О, великолѣпие и блаженство, които сж готови за хората! Последнитѣ трѣбва само да могатъ да ги схванатъ. Съ едно по-голѣмо усилие всичкитѣ ваши страдания сега могатъ да се свършатъ Ако вие съзрете Неговата свѣтлина и се обърнете къмъ Него, ако познаете Любовта Му — тогава тѣ ще прѣстанатъ.

Миръ ще господствува на з мята въ епохата, която Той ще донесе на хората съ идването си. Мирътъ, основанъ на Любовта

Миръ, който ще разкъса всички граници и прѣдѣли между раси и народи, между класи и съсловия.

Когато Той дойде, Божествената Истина ще освѣти свѣта.

Но човѣчеството трѣбва да се събуди и да се укаже достойно за Неговата и Нашата помощъ.

Много нѣщо трѣбва да се измѣни по-рано, на мнозина трѣбва да се помогне, прѣди да може Той да се яви между хората.

Чуйте Неговия зовъ, вие, които сте още свързани съ веригитѣ на егоизма и невѣжеството.

Вижте вашия дългъ и вашитѣ възможности въ работата, която Той очаква отъ васъ.

Приготвяне на Пжтя Му.

Помагайте въ работата за подготвяне идването на Господа на Любовта, като проявите любовъ къмъ всички хора. На всички говорете за Него. Не пропускайте никой случай да разпространявате вѣстята за Него, за да могатъ мнозина да се отзоватъ, когато дойде врѣмето. Научете свѣта да вижда, какъ Той се проявява при разпространението на братството между хората, за което толкозъ много движения работятъ днесъ.

Кажете имъ, че само този може да Го види, който гледа въ направлението, въ което Той се движи — по пжтя на Братството и Любовта.

Свѣтътъ трѣбва да се доведе въ по-близко съприкосновение съ Неговото учение: запознайте всички съ Него.

Отворете очитѣ на всички за голѣмото напрѣжение на силитѣ, което се изисква сега при началото на новата раса.

Научете ги да познаватъ голѣмото значение на този завой, който отново ще ни донесе свѣтлината.

На другитѣ да помагате, за да достигнете до Него, това трѣбва да Ви бжде единствената цѣль.

Много може да се направи сега и тая работа е по-важна отъ всичко друго, което би могло да се направи, когато Той се появи.

Употрѣбете всичкитѣ си сили, за да направите по-силно влияние Му.

Пригответе Пжтя Му по всички възможни начини.

Послѣдвайте Го.

Когато Богътъ на Любовта дойде, Той ще има нужда отъ много проводници, за да работи чрѣзъ тѣхъ; тѣ ще работятъ за внасяне между хората вѣстята за любовъ и милосърдие.

Има нужда отъ мнозина, а малцина сж готови.

Азъ ида сега да събера всички ония, които сж готови да се подготвятъ за това.

Въ тия дни азъ ида да подготвя мнозина за работата, която въ близко бждще трѣбва да се извърши.

Това сж врѣмена, богати за работа за всички, които познаватъ значението на новия цикълъ, и нашитѣ ученици трѣбва да растатъ по-брой и въ сила, за да извършатъ работата.

Ние се нуждаемъ отъ толкова съработници, колкото можемъ да добиемъ, за да ги възпитае за опрѣделена работа, за която сж най-способни. Обаче все за една и сжщата цѣль.

Свѣтътъ трѣбва да бжде готовъ да Го познае, когато дойде; това ще зависи твърдѣ много отъ това, какъ ще изпълнятъ ученицитѣ ни нашитѣ упжтвания. Тѣхна Карма е да сж готови за съработници въ тази велика работа. Зовътъ на тоя часъ има голѣма важность. Една голѣма отговорность лежи, прочее, на нашитѣ ученици, но любовта имъ къмъ Него ще ги направи по-способни да работятъ умѣло за Него.

Тѣ трѣбва да прѣдадатъ нашитѣ външни постове на свѣта, като се стрѣмятъ непрѣстанно да имъ пояснятъ, че нашата работа е да доведемъ човѣчеството до по-добро положение.

Всичко, което може да послужи да се разшири Неговото учение за любовь и радостъ, за пожертвувание — е тѣхна работа, както е и наша.

Дръжте се заедно — и бждете сигурни въ моята помощъ.

И така бждете Негови съработници, сега катато Той има нужда отъ васъ; приеете Го въ душитѣ си.

Говорете на другитѣ за голѣмото значение отъ такива, които биха изнесли на вънъ въ свѣта нашитѣ сили, и прѣди всичко, нека всички знаятъ, че Господъ е близко.

Заради всичко, което вие доброволно понасяте за Него — Владѣтельтъ на Владѣтелите, ние ви закриляме и обичаме още повече.

Станете, идете и помолете се, ако знаете какъ да се молите. Въ силата на молитвата ще укрѣпнете. Да се моли човѣкъ — това е най-високото и благородно занимание, което може да се върши въ тоя свѣтъ.

Само така се въздига и облагородява човѣшкото сърце.

Въ истинската молитва се изразява съзнателниятъ стремежъ на душата къмъ Бога — вишата Любовь.

Докато имаме хора, които се молятъ само на подобнитѣ на себе си, а не на Господа, Висшето благо, свѣтътъ ще бжде такъвъ.

Учителътъ.

Ново направление на труда.

Новият начин на дѣйностъ свързва човѣка съ живата природа

„Трѣбва да направимъ вжтрѣшна връзка, връзка съ живата природа. Има единъ вжтрѣшенъ езикъ на природата. Когато ѝ проговоришъ, тя ще ти отговори.“

„Кроткиятъ, добриятъ привлича свѣтлина-ва, привлича енергиитѣ. А при всѣко негативно сѣстояние изтичатъ енергиитѣ отъ организма“.

„Любовта постоянно разширява човѣшкото съзнание“.

У ч и т е л я т ъ .

Човѣчеството отъ мжчението и труда ще се издигне до „работата“. До сега то се е мжчило и трудило, а сега тепърва ще почне да „работи“. А „работата“ е дѣйността, чийто импулъсъ е любовта. При този новъ начинъ на дѣйностъ ще се отворятъ широки хоризонти за неговото развитие. Това не само че ще развие неговитѣ сили, но ще разрѣши всички въпроси на днешния животъ и ще внесе елемента на новата култура.

Тукъ ще кажа нѣколко думи къмъ казаното по рано по този въпросъ*).

Човѣкъ се свързва съ тѣзи природни сили, въ полето на които работи неговото съзнание. Ето защо, за да може той да се свърже по-интенсивно съ разумнитѣ сили, стоящи задъ външнитѣ форми на природата, трѣбва да издигне съзнанието си до това поле, въ което тѣ работятъ. За онзи, който се свързва съ тѣзи по-дълбоки сили на природата, послѣдната му се явява въ сѣвсѣмъ другъ видъ. Тя за него е жива въ пълния смисълъ на думата!

Ние познаваме ли езика на хората около насъ? Познаваме ли езика на цвѣтето, дървото, трѣвата, камъка, звѣздитѣ и пр.? Не, тѣ сж нѣми за насъ. Тѣ сж пълни съ голѣми тайни, които сж скрити за насъ, понеже живѣемъ въ закона на частитѣ. А законитѣ на цѣлия космосъ, всички мирови тайни сж скрити, сж отразени въ всѣко цвѣте, въ всѣка трѣва.

Човѣкъ, който живѣе въ закона на Цѣлото, който работи по новия начинъ, той влиза въ хармония съ Цѣлото; съзнанието му се разширява и работи въ по-високо поле, и затова влиза въ свързка съ разумнитѣ сили, които проникватъ цѣлата жива природа. Задъ всички природни процеси стои тѣхната дѣйностъ. Този, който работи

*) . Вижъ „Житно зърно“ год. IV кн. 3, 4 и 10.,

по новия начинъ. отъ любовъ, той дѣйствува тъй, както дѣйствуватъ разумнитѣ сили на природата, и затова има условие да влѣзе въ съзнателно общение съ тѣхъ. Когато човѣкъ почне да „работи“, всички негови спящи, по дълбоки сили се събуждатъ, тъй както растенията се разцвѣтѣватъ, когато се поливатъ отъ дъжда и милватъ отъ слънчевитѣ лъчи. Когато човѣкъ работи по новия начинъ, той привлича тази вътрѣшна свѣтлина, топлина и животъ въ себе си. Само добриятъ привлича тази вътрѣшна свѣтлина, небеснитѣ енергии въ себе си, понеже е въ хармония съ тѣхъ. И благодарение на това този, който работи по новия начинъ, почва да развива спящитѣ си дарби. У него се развива интуицията. Съзнанието му постепенно се разширява, той влиза въ другъ единъ животъ. Той почва да има мисли, чувства, желания, стрѣмежи, които по-рано не е ималъ и за които по-рано не е билъ способенъ. Тѣ сж отъ по-високо ниво, съ по-бързи вибрации. Къмъ тѣхъ съзнанието му по-рано е било безчувствено. По-рано то е било по-грубо, за да може да ги прѣживѣва. Този, който работи по новия начинъ, влиза въ контактъ съ единъ висшъ животъ, и затова живѣе въ единъ другъ свѣтъ. Това е, което наричаме Царство Божие. Той е въ рая, макаръ и съ двата крака да е на земята. Защото раятъ е състояние. Раятъ е мѣсто на Любовта. При новото направление на труда единъ красивъ свѣтъ става достъпенъ на нашето съзнание.

Когато човѣкъ почне да работи по новия начинъ, природата почва да му говори и му съобщава своитѣ тайни. И той разбира нейния езикъ.

Слънчевитѣ лъчи, звѣздитѣ, кристалитѣ, цвѣтията и пр. не сж само това, което виждаме съ физическитѣ очи. Тѣ сж много повече. При това ново съзнание слънчевиятъ лъчъ ще ни се изяви, и ние ще приемемъ отъ него енергии отъ по-високъ характеръ. Ние мислимъ, че слънчевитѣ лъчи сж енергии само отъ механиченъ характеръ. Не, тѣ сж нѣщо повече. Колкото въ по-високо поле работи нашето съзнание, колкото повече живѣемъ въ закона на Цѣлото и работимъ по новия начинъ, толкова повече влизаме въ контактъ съ висшия животъ, който ни заобикаля. Въ природнитѣ процеси виждаме изразъ на дѣйността на йерархията. При такъво съзнание единъ слънчевъ изгрѣвъ или какъвъ да е другъ природенъ процесъ за тебе нѣма да е вече механиченъ, а любовенъ процесъ. Всичко наоколо ще ни наумѣва за любовта, която ни заобикаля отъ всѣкъждѣ, всичко ще ни наумѣва за онзи възвишенъ свѣтъ, въ който работятъ тѣзи разумни сили. Ако сме проникнати отъ любовъ, ако съзнанието ни работи въ това високо поле, тогазъ отъ единъ слънчевъ лъчъ, казва Учителътъ, можемъ да приемемъ такива енергии, които могатъ да ни излѣкуватъ въ единъ день, въ една минута, моментално.

Колкото повече живѣемъ въ закона на частитѣ, ние се затваряме въ своята черупка, изолираме се отъ Космичния животъ, който е около насъ.

Това се простира даже и до такива процеси, които нагледъ сж най-обикновенни, механически, напр. храненето. Въ сжщностъ то съвсѣмъ не е механиченъ процесъ. Учителътъ казва: „Храненето може да бжде една велика наука за възпитание“. Напр. плодоветъ сж свързани съ онзи висшъ свѣтъ. дѣто работятъ разумнитъ сили на природата. И ако ние живѣемъ съ новото съзнание, ако съзнанието ни е издигнато до това високо поле, въ което работятъ тѣзи разумни сили, тогазъ ние чрѣзъ тѣзи плодове ще се свържемъ съ тѣзи сили. Тогазъ храненето ще прѣстане да е за насъ механически актъ, но единъ актъ за свързване съ висшитъ сили, единъ духовенъ актъ, който съдѣйствува за нашето всестранно повдигане, както физично, така и духовно.

**Новиятъ начинъ на дѣйность е въ хармония съ
основния законъ на живота: законъ на единството.**

„Добриятъ животъ е едно отношение на частъта къмъ Цѣлото.“

„Ако имаме любовь къмъ Бога, ще имаме любовь и разположение къмъ всѣкого.“

„Има единение на всички сжщества. Всички сжщества се стрѣмятъ къмъ единение.

Не да станатъ едно, но да се постигне хармонизиране.“

„Новото вѣрую въ свѣта е: Единство трѣбва да има.“

„Когато една частъ се отдѣли отъ Цѣлото, ражда се вече възможность за смъртъ, грѣхъ, страдание. Когато хората умиратъ, страдатъ, това е защото сж се отдѣлили отъ Цѣлото, отъ Разумното, отъ Бога. И цѣрѣтъ какъвъ е? Да се върне човѣкъ къмъ Цѣлото. Животътъ е въ любовта. Въ кжща, въ която влиза умразата, всички ще заминатъ за онзи свѣтъ. Паметътъ имъ ще изчезне. Да мразишъ, това значи да изневѣришъ на себе си и на цѣлото човѣчество.“

Учителътъ.

Докато човѣкъ урежда частично отношенията си къмъ този или онзи човѣкъ, къмъ тѣзи или онѣзи народи, къмъ тѣзи или онѣзи природни царства, до като той частично разрѣшава този въпросъ, до тогава никога нѣма да получи правилното му разрѣшение. Въпросътъ ще се разрѣши изцѣло. Какво трѣбва да бжде отношението къмъ Цѣлото? И отъ това отношение къмъ Цѣлото ще зависи отношението къмъ всички сжщества. Въ отношенията ни къмъ всички сжщества ще се отрази отношението ни къмъ Цѣлото. Така се внася единство въ вжтрѣшния и външния животъ на човѣка.

Значи, законът за Цѣлото разрешава въпроса за отношението къмъ частитѣ. Учителътъ казва: „Нѣкой би запиталъ: „Възможно ли е да обичашъ всички хора? — Възможно е, ако ги съберемъ на едно мѣсто. Но ако всички хора сж разпрѣснати, това не е възможно.“ Значи, ако въ всѣко сжщество обичашъ Цѣлото, тогава любовта ти къмъ всѣко сжщество ще бжде изразъ на любовта ти къмъ Цѣлото, къмъ Бога. Понеже всѣка монада е изразъ на Цѣлото, то човѣкъ съ новото съзнание ще вѣжда въ всѣка трѣвица напр изразъ на дѣйността на Цѣлото, и ще обича Цѣлото въ всѣко цвѣте, въ всѣка трѣвица, въ всѣко сжщество.

Когато човѣкъ има нѣкоя отрицателна мисль, напр. умраза, той живѣе въ закона на частитѣ, и тогава, естествено е, че ще се отдалечи отъ тѣзи животворни сили. които могатъ да го повдигнатъ. Той се изолира отъ това божествено течение, което иде къмъ насъ, не може да го приеме въ себе си. И това води къмъ смъртъ, страдания, болести ипр. . Защото по този начинъ ние влизаме въ дисхармония въ великата реалность на единството. Тогава човѣкъ дѣйствува въ разрѣзъ съ закона на Цѣлото. Като прѣчи така на цѣлото развитие, той сжщеврѣменно прѣчи и на цѣлото човѣчество.

Ето защо всѣка мисль, всѣко дѣйствие които отдѣлятъ човѣка отъ Цѣлото, докарва израждане. И такъвъ човѣкъ страда не само външно, но и вътрѣшно: той постоянно е пѣленъ съ тревоги, бекпокойства, страхъ и пр., понеже не е въ контактъ съ изобилния животъ, който е около него. Той самъ се изолира отъ него. Не можемъ да бждемъ въ контактъ съ изобилния животъ на живата природа, ако живѣемъ въ закона на частитѣ. Щомъ схващаме нѣщата частично, лишаваме се отъ тѣзи живителни струи, които внасятъ въ насъ пролѣтъ, радостъ, миръ, свѣтлина, животъ, творчество. Само жизненитѣ течения, които идатъ отъ Цѣлото, подържатъ живота. Всѣка частъ е проекции на Цѣлото. И затова човѣкъ, който живѣе въ закона на частитѣ, влиза въ дисхармония съ Истината.

И новото направление на труда се явява като естественъ резултатъ отъ това ново съзнание за единството, отъ този животъ въ закона на Цѣлото.

Ето защо това ново съзнание и заедно съ това и новото направление на труда е едничкиятъ пѣтъ за освобождение отъ смъртъта, грѣха, страданията и робството. Това е едничкиятъ пѣтъ за влизане въ контактъ съ извора на живота.

Единството не е нѣщо отвлечено, но то е фактъ. Животътъ се крѣпи на това единство, защото Цѣлото живѣе въ всѣка своя частъ и ѝ влива животъ. И когато работимъ по новия начинъ, когато сме въ това ново съзнание, ние сме въ хармония съ този законъ за единството, съ тази велика Реалность. И така, когато работимъ по новия начинъ, ние живѣемъ въ Истината, ние сме свободни.

Една друга страна на новия начинъ на дѣйность.

„Когато извършвашъ нѣщо, както трѣбва, по Бога, то това се отразява върху цѣлото Битие“.

„Ако живѣешъ лошъ животъ, има други сжщества въ ада, на които давашъ сила; тѣ ще растятъ и ти ще се свържешъ съ тѣхъ. Ако извършишъ най-малкото добро, хиляди сжщества могатъ да извършатъ голѣми добрини“.

Учителѣтъ.

Човѣкъ се мами, като мисли, че живѣе изолиранъ животъ. Неговиятъ животъ се отразява върху живота на Цѣлото, и животътъ на Цѣлото се отразява върху неговия животъ. Ето защо кжсогледство е да сждимъ за резултата отъ една постжпка само по прѣжитѣ външни резултати, които виждаме отъ нея. Това е механическо разбиране на нѣщата. Всѣка постжпка има ехо въ цѣлото Битие. Ако човѣкъ работи по новия начинъ, ако любовта лежи въ основата на постжпките му, тогазъ животворната струя, която ще се изяви чрѣзъ тази постжпка, ще подкрѣпи нѣкои благородни начинания, нѣкои отпаднали души, съ които ти външно може би не си въ никаква връзка. Чрѣзъ всѣка такава своя постжпка човѣкъ ще привлече мощни сили, които послѣ продължаватъ благотворното си дѣйствиe въ общия животъ. Всѣка любовна постжпка внася въ свѣта свѣтлина, която ще продължава да работи. Отъ тамъ виждаме едно друго значение на новото направление на труда.

Съ всѣка постжпка въ този новъ духъ човѣкъ дава просторъ на житѣ сили отъ божествения свѣтъ да се изявятъ въ физичния и да работятъ въ него. Тогава човѣкъ не е само дѣятелъ въ тѣсната областъ, въ която външно работи, но е единъ дѣятеленъ агентъ въ по-широка областъ. Всѣка безкористна постжпка на човѣка чрѣзъ свѣтлината, която изявява отъ единъ висшъ свѣтъ, ще подтикне напредъ нѣкоя душа, която се намира въ вжтрѣшна борба. Чрѣзъ своята постжпка ти внасяшъ животъ въ свѣта, и тая душа ще получи импулсъ, за да издържи своя изпитъ.

Учителѣтъ казва: „Ако правишъ добро, трѣбва да правишъ добро на всички хора, безъ изключение.“ Когато правишъ добро нѣкому и съзнавашъ, че Цѣлото, Богъ живѣе въ него, то това, което правишъ нему, намира своето ехо въ всички сжщества. Чрѣзъ тая постжпка ти влизашъ въ общение съ Цѣлото, съ всички сжщества. Отъ друга страна като влизашъ въ общение съ Цѣлото, струя отъ цѣлокупния животъ, мирова хармония се влива въ тебе и те повдига, внася музика, ритъмъ въ цѣлия ти организъмъ.

Когато поливашъ едно цвѣте отъ любовъ, съзнавайки, че то е проекция на цѣлото, то ти въ това цвѣте ще обичашъ Цѣлото, Бога, и това, което правишъ на цвѣтето, ще бжде изразъ на твоята любовъ къмъ Цѣлото. И тогава това, което правишъ на цвѣ-

тето, ще намѣри отгласъ въ цѣлото битие, Ето защо Христосъ казва „Това, което сте направили на най-малкия отъ моитѣ братя, на мене сте го направили.“

Отъ друга страна, това отношение къмъ растенията нѣма ли да докара новъ начинъ на тѣхното отглеждане? Когато третирашъ растенията по този начинъ, ти ще подтикнешъ тѣхната еволюция, ще съдѣйствувашъ за всички тѣхни жизнени процеси. И тѣ ще дадатъ по-изобиленъ и по-добъръ плодъ. Ние мислимъ, че не намира отгласъ нашата любовъ къмъ тѣхъ! Не, любовта ни намира отгласъ въ тѣхъ; тѣ я чувствуватъ и отговарятъ. Отношението ни къмъ растенията при отглеждането имъ днесъ е повече механично.

По този начинъ трудътъ се механизира, а това механизирание изсушава вътрѣшнитѣ ни сили; тѣ заглъхватъ. Всѣка механична работа заглушава вътрѣшнитѣ ни сили, а всѣка идейностъ въ работата ги разцвѣтѣва. Новото направление на труда ще внесе идейностъ и тукъ.

Това ще се отрази върху самитѣ растения. По този начинъ нашето повдигане ще повдигне и другитѣ природни царства.

* * *

„Когато придобиемъ любовта, ще работимъ, както Богъ работи.“

„Ако съмъ единъ слуга, то това е почтена работа, ако Богъ е съ менъ, Ако съмъ слуга, ученъ, поетъ, ако божественото е съ менъ, тази работа се освѣщава. Ако лѣкарската работа за единъ лѣкаръ е професия, само за да изкара своята прѣхрана, тогава по какво се отличава неговата работа отъ най-обикновената работа? Всѣка една работа се осмисля, ако Богъ е съ насъ.“

Учительтъ.

Когато човѣкъ работи отъ любовъ, Богъ работи чрѣзъ него. Ние имаме възможностъ всѣка минута да Го проявимъ. Стига да имаме една любовна мисль, стига да работимъ по новия начинъ. Ние мислимъ, че Богъ е далечъ! Направи нѣщо отъ любовъ, безкористно, безъ да чакашъ нищо, тогава ние присѣтствуваме на единъ свещенъ моментъ: ти си далъ пътъ на Бога, Разумното въ тебе. И тогава всички същества, съ които влизашъ въ свръзка, ще почувствуватъ благотворното влияние на присѣтствието Му; тѣ не получаватъ само това, което имъ правимъ въ физичния свѣтъ; тѣ влизатъ въ контактъ съ нѣщо цѣнно, което иде отъ единъ великъ свѣтъ! Радостта, която ще получишъ ти и околнитѣ ти, ще говорятъ за изобилния животъ, който се е проявилъ. Колко сме близо до извора на радостта и щастието!

Практически окултизъмъ.

Работа и почивка.

Човѣкъ е колективно същество. Съчетанието, разнообразието е законъ въ природата. Обща хармония въ самото разнообразие е цѣль на живота, а единството въ разнообразието е смисъла на самия животъ.

За общото истинска почивка нѣма; такава има за частитѣ. Въ насъ, когато едно почива, друго работи. Ние се движимъ, говоримъ, мислимъ, чувствуваме и пр. Творецътъ ни е надарилъ съ толкова блага и сили и ни е далъ свобода да ги употребяваме за наше благо и това на ближнитѣ ни

Голѣмо изкуство е да използваме разумно богатата, съ които разполагаме; това учимъ на земята; учимъ се да бждемъ доволни, умни, будни, трудолюбиви; учимъ се да градимъ Каквото днесъ сѣемъ утрѣ ще пожнемъ

Ще употребяваме днешния день добръ; всѣки день, всѣки часъ; винаги съ положителни мисли и дѣла; нѣма да мислишъ за миналото — освѣтъ за поука; на бждещото ще се надѣваме, а въ настоящето ще живѣемъ.

Почиваме при спомена на минали добри опитности; добиваме потикъ, когато се надѣваме на бждещото; а въ настоящето беремъ плодетѣ, използваме ги и сѣемъ сѣмената имъ за утрѣшни блага. И така, отъ тритѣ положения настоящето е най-важно. Разумниятъ човѣкъ него учи и използва. Ще се научимъ съзнателно да промѣняме дѣйността си; до като въ насъ една частъ почива, другата да работи; да избѣгваме едностранчивостта.

Има хора, които употребяватъ много време, за да повтарятъ съ мисълта си случки и картини отъ миналитѣ си прояви, добри и лоши; какво сж казали, кждѣ сж ходили, какъ сж ги посрѣщали и пр. Изтекла вода не може вече да кара воденицата.

Днесъ, днешниятъ день е важенъ, това е скжпото, то е златната струя, която минава прѣдъ очитѣ ни, подъ ржцѣтъ ни. А ние какъ употребяваме времето си? Това богатство, което минава и не се връща вече! Трѣбва да се запитваме, колко цѣнни часове изгубваме въ това бездѣлие, тая летаргия, която наричаме почивка!

Почивка не значи бездѣйностъ, но минаване отъ една дѣйностъ къмъ друга по приятна, въ която има повече опитностъ.

За земледѣлецъ, работникъ, занаятчия, чиновникъ почивка трѣбва да бжде: единъ интересенъ разговоръ, музика, една хубава книга или списание; разходка, наблюдаване живота, наблюдаване на картини и пр. Ще прѣстанемъ да гледаме на нашитѣ прояви само като на срдѣство за материални придобивки — но като на упражнение за усъвършенствуване на нашитѣ качества и форми.

Свѣтътъ има нужда отъ силни хора, силни по-характеръ, убѣждения, прояви. А силни можемъ всички да станемъ. Спортистътъ, борецътъ, за да стане силенъ, да спечели побѣдата, за да носи въ-

неца, колко трудъ му трѣбва — упражнениа, лишения! Той денонощно мисли за цѣльта си, за състезанието, за побѣдата, и това за една слава, която трае кратко; утрѣ другъ ще го надвие, ще остарѣе, ще го забравятъ. Ние ще се боримъ съ същата упоритостъ, но за друга цѣль: да отстранимъ нѣкоя лоша черта, лошъ навикъ, да подобримъ характера си, да бждемъ смѣли, разумни, благи. Защото съ такива именно качества ще успѣемъ въ живота.

Съ воля, трудъ и постоянство ние ще побѣдимъ. Ще се научимъ да употребяваме добръ 24-тѣхъ часа, които имаме всѣки день на разположение. Трѣбва да се занимаваме винаги съ нѣща, които даватъ плодъ, които приготвяватъ условия за бжджщи блага, или ни приготвяватъ за по-висша дѣйностъ, подтикватъ ни на горѣ, напредъ.

Ние сме души, които обитаватъ тази наша кжща — тѣлото; то като всѣка кжща има врата, прозорци; това сж нашитѣ добри качества, способности; колкото тѣ сж по многобройни, по-голѣми, толкова повече свѣтлина ще имаме въ душата си.

Така работата и почивката да се смѣняватъ прѣзъ цѣлия день, но така, че нито работата да стане товаръ, нито почивката — бездѣлие, но винаги така нагласени, че вечеръ при лѣгане като си даваме отчетъ за станалото прѣзъ деня, да сме доволни отъ себе си. Сутринъ при събуждане да бликне въ насъ, въ душата ни още единъ лжчъ отъ свѣтлина прѣдъ плодоветѣ на добитата опитностъ отъ добръ използваното врѣме на вчерашния день.

И когато почувствуваме, че сме пропуснали нѣщо, ще си дадемъ обѣщание да се корегираме, ще опитаме 10, 30, 50 пжти, до като надвиемъ и успѣемъ.

Силниятъ побѣждава, а сила се добива чрѣзъ повторение, чрѣзъ опитностъ.

Дѣтето до като се учи да ходи, пада, пада много пжти, поплаче малко, пакъ става, докато най-сетнѣ закрѣпне въ своитѣ малки крака и почне не само да ходи, но и да тича и да скача.

Христосъ е казалъ: „За да влѣзете въ Царството Божие, трѣбва да станете като малкитѣ дѣца“. Царството Божие е разумно употребяване на богатата, които ни обикалятъ.

Възрастта намъ не трѣбва да ни спъва; на 30, на 50 години трѣбва да се чувствуваме винаги малки дѣца спрѣмо постоянни нови задачи, които живота ни носи. Красиво е, когато човѣкъ до послѣдни дни на земния си животъ съзнателно се чувствува като малкъ ученикъ на все ново учение, на все нови опитности.

Да имаме потика, смиренieto и вѣрата на малки дѣца, защото истина е, че спрѣмо великитѣ тайни на майката Природа ние сме само дѣца.

Да отхвърлимъ отъ насъ мисълта, че сме голѣми хора, че знаемъ много, че ни чака залѣзъ — смъртъ. Ние знаемъ да четемъ само азбуката, научихме се да ходимъ и още други работи, но колко прояви на душата, на мисълта, на съзнанието оставатъ още неразбрани, колко страници отъ книгата на живота оставатъ още загадка?

Както при децата — въ цѣлия нашъ животъ: играта да ни бжде като сериозна работа, а работата като сериозна игра. Въ промѣна на винаги положителни прояви да бжде нашата почивка.

И тогава благодарностъ и радостъ на единъ осмисленъ животъ ще ни бждатъ цѣнна награда.

V. S.

А Т.

Книгата на Истината и Живота.

(Изъ кн. „Рабби бенъ Аоръ“.)

Тъй говорѣше Рабби бенъ Аоръ за великата книга на Истината и Живота:

„Свещена радостъ, о ученици, да прѣизпълни сърцата ви за винаги.

Защото прѣвелика е Божията милостъ къмъ васъ!

Защото е разтворилъ прѣдъ васъ Вселюбящиятъ дивнитѣ страници на тайнствената си книга, —

Книгата на най-великитѣ истини, на най-светитѣ красоти, на най-непостижимитѣ тайни;

Книгата на чудесата и вѣчното творчество!

Защото ви е призовалъ да се учите, да опитате неговата велика Любовь; да познаете Неговата Правда; да постигнете Неговата Мъдростъ; да вкусите Неговия миръ, Неговата радостъ и Неговото блаженство и да Го познаете . . .

Планини и долини, материци и океани, свѣтове и слънца, души и сърца — всичко това сж живитѣ страници на великата божествена книга

Тайнствена и жива е тази книга, о братя мои, — самъ Божиятъ Духъ живѣе въ нея, говори чрѣзъ нея.

Самъ Божиятъ Духъ вѣчно работи въ нея.

Всички истини и тайни на Битието сж скрити въ нейнитѣ страници!

Неизмѣримото, вѣчното, непостижимото съдържатъ тѣ!

Ангели и богове въ свещенъ захласъ и безмълвенъ трепетъ стоятъ прѣдъ тая дивна книга на най-великитѣ истини и тайни . . .

Съ слънца сж писани страницитѣ ѝ, съ милиарди слънца!

Съ слънца и вселени! . . .

Тая свещена книга на своето творение е разтворилъ Всеомогщиятъ прѣдъ всички.

Но нейнитѣ истини се разкриватъ само на чиститѣ и пробу-дили се души;

На възжадувалитѣ висшата мъдрость, висшата правда, висшата красота;

На синоветѣ Божии, дирящи царството Божие и неговата света Правда.

На тѣхъ говори великиятъ Божи Духъ чрѣзъ всѣко живо слово на свещената Божия книга,

Радвайте се, защото сте отъ призованитѣ!

Защото самъ Прѣдвѣчниятъ ви призовава.

Чисти като планински кристалъ да бждатъ душитѣ ви, чисти да бждатъ мислитѣ ви, желанията ви! . .

Да се разпали въ сърцата ви жаждата къмъ неизмѣримитѣ височини на вѣчнитѣ истини и свещени красоти.

Съ открити сърца и благоговѣенъ трепетъ пристѣпете къмъ Неговата Божествена книга — Великата Природа.

И ще заговори тя тогава на вашитѣ души като любяща майка;

Ще ви заговори понятно, вдѣхновено,

Чрезъ всѣки листецъ, чрѣзъ всѣка капчица роса, чрѣзъ всѣки цвѣтець. . .

Чрѣзъ безмълвието на просторитѣ и грохота на буритѣ,

Чрѣзъ невидимитѣ за окото пращинки и великата неизмѣрима безкрайность. . . .

Радвайте се и благославяйте Вселюбящия, защото на васъ се даде най-великото благо. —

Да растете въ постижение на божествената Мъдрость, Истина и Красота,

Да намѣрите Всѣвѣчния и да Го познаете.

Радвайте се и благославяйте, защото цѣла вѣчность ви е дадена, за да дорастнете до най-великитѣ тайни на великата Божия книга;

За да намѣрите и познаете Всеомогщия —

Цѣла вѣчность на животъ, творчество, познание ви е отредена;

На възмогване и постижение!

Отъ знание въ знание ще се въззематъ душитѣ ви, отъ мощъ въ по-голъма мощъ, отъ красота въ по-велика красота!

Все по-високо и по-високо ще се издигате вие въ висинитѣ, дѣто прѣбивава вашиятъ истински Отець.

Все по-високо и по-високо царството на свѣтлината, на мира и блаженството;

Въ царството на свещената и вѣчна красота!

И все по-примамлива, непостижно велика, все тѣй тайнствена и дълбока, ще разкрива прѣдъ васъ неизброимитѣ си страници Божията книга на Истината и Живота! . .

Радвайте се и благославяйте, защото вамъ се даде истинскиятъ животъ . . .

Мара Бълчева

Юндола.

Зората окадила хълмоветъ.
На стадото — кадилница — звънътъ
приижда и се губи.
На пряносъ боритѣ мълчатъ.

Загадъчни и тъмни бдятъ скалитѣ
Отъ тѣхний замъкъ спуща се орелъ
въ далечинитѣ сиви,
криле разперилъ гордъ и смѣлъ

Тѣй отъ зори ми сиви, замъглени
въвъ мене стадото звъни:
зове пакъ на молитва
по хълма прѣснатитѣ дни.

Но гордъ изъ своитѣ самотни кули,
излита мощенъ царствения духъ,
отвъдъ мъглитѣ сиви,
къмъ слънцето — око и слухъ

П Г Пампоровъ

На Мусалла.

I Въ царството на чистотата

Ето ме пакъ при тебъ — при моята мечта.

Бистрица пѣе, вѣтрецъ полѣхва, цвѣтята благоухаятъ, роснитѣ капки блѣстятъ като диаманти, а слънчевитѣ лъчи летятъ, летятъ и носятъ все по нови вѣсти отъ слънцето, все по-нова радостъ, и сила, и щастие! Азъ пакъ съмъ при тебе, моята мечта, въ царството на чистотата — на планината.

Далечъ е шумниятъ градъ съ неговата суета, съ неговитѣ сажди, димъ и прахъ. Тукъ всичко е чистота. Тукъ всичко е красота. Тукъ всичко е ведрина. Небето тукъ е по синьо, въздухътъ — по-свѣжъ, водата — по-чиста, цвѣтята — по-ярки, птичкитѣ — по-весели, гората — по-радостна, защо тука е царството на чистотата.

Бистритѣ струи на Бистрица ме привѣтствуватъ вече отъ езерата при Мусалла. Нѣжниятъ лѣхъ на вѣтъра ми носи вѣстъ отъ Мусалла.

Вървя изъ гората, и бороветѣ ми се усмихvatъ, а въ моя умъ нахлува свѣтлина. и въ моето сърце изблিকватъ живитѣ струи на Любовта.

20. VI. 1929 г.

Долна Бистрица.

* * *

II Въ царството на свободата

„Ето давамъ ти дрехата на сърцето, окжпана въ живитѣ струи на Любовта, изтъкана отъ бисерна роса. Пази я чиста и красива!“

Ето давамъ ти дрехата на ума, изтъкана отъ слънчеви лъчи. Пази я винаги да бжде свѣтла.

Ето давамъ ти крила на твоята душа — не ставай робъ на никого! Съ чистота и свѣтлина лѣти къмъ вѣчността! Слънцето и звѣздитѣ сж прѣдъ тебе — вѣчността е прѣдъ тебе; необятната Божия Любовь и безпредѣлната Божия Мъдростъ ще те озарятъ и вдъхновятъ, и ти ще влѣзешъ въ царството на съвършената свобода, кждѣто царува Вѣчната Истина“.

Това чухъ на пѣтъ за Мусалла.

22. VI. 1929 г.

Мусалла.

III Въ царството на свѣтлината.

„Въ нѣжното дихание на пролѣтния вѣтръ; въ свѣтлия лжчъ на Слънцето; въ бистритѣ струи на поточето и извора; въ синитѣ кристални езера; въ житнитѣ зърна и въ плодетѣ; въ дърветата и въ цвѣття; въ морето и въ гората; въ земята и въ небето; въ души-тѣ и въ звѣздитѣ — Азъ всждѣ съмъ и всичко милвамъ съ цѣлува-та на Любовта и свѣтлината — великиятъ Божественъ Духъ.

И уча моитѣ дѣца да бждатъ като мене: нѣжни, чисти и ефирни; свѣтли, мощни и крилати.

Азъ съмъ великиятъ Божи Духъ, облѣченъ въ дрѣхата на свѣтлината, на лжчезарнитѣ звѣзди и животворни слънца. Азъ съмъ великиятъ Божи Духъ, облѣченъ въ дрѣхата на чистотата на сини езера и сини небеса. Азъ съмъ великиятъ Божи Духъ, облѣченъ въ дрѣхата на хиляди разноцвѣтни, благоуханни цвѣтя и пълни съ сила и животъ житни зърна и плодове.

Дѣца мои! Бждете слънчеви лжчи! Бждете сини езера! Бжде-те бистри извори на Любовта. Бждете благоуханни цвѣтя на Мждро-стѣта. Бждете житни зърна и сладки плодове на Добродѣтельта*.

Така говори слънцето на Мусалла.

23. VI. Мусалла,

* * *

П. Г. Пампоровъ.

Езикътъ на планината.

1. Искашъ ли?

Искашъ ли да се кжпешъ въ океанъ отъ слънчеви лжчи? Ис-кашъ ли да слушашъ музиката на бистри потоци и да пиешъ кри-сталнитѣ струи на планински извори?

Искашъ ли да ходишъ изъ поляни, усѣяни съ цвѣтя — небес-но-сини, морави, жълти, бѣли, розови — кждѣто истината, любовта, и хармонията обитаватъ?

Искашъ ли да посрѣщнешъ изгрѣвъ слънце на планината и да се разговаряшъ съ звѣздитѣ?

Искашъ ли?

* * *

2. Какво говори планината

„Възлюблени дѣца, изгубени, забравени въ праха! Азъ чакамъ ви съ сложена трапеза на велики блага. Съ обилни слънчеви лжчи

ще ви обсия, които носят здраве и животъ. Съ чистъ боровъ въздухъ ще изпълня вашитѣ гърди и ще ви освѣжа и подмладя. Свещениятъ огнь на Слънцето ще запаля въ вашитѣ души — за да гори и да не гасне. Съ кристална, бистра вода ще ви напоя, която въ васъ ще стане изворъ на жива вода. Съ най-хубавитѣ плодове ще ви нагостя — съ ягоди и малини — за да дадете и вие най-хубавитѣ плодове на свѣтли мисли, благородни чувства и добри дѣла.

Свѣтлина, обилна свѣтлина; красота, неземна красота; свобода, истинскъ свобода ви носи Любовта чрѣзъ менъ.“

Така говори планината.

* * *

3 .Възлюбихъ.

Възлюбихъ синьото небе и лъчезарнитѣ звѣзди. Възлюбихъ слънцето съ всичката му царствена красота и величие. Възлюбихъ и земята съ всички сщества. Възлюбихъ горитѣ и полята, птичкитѣ и цвѣтята, морето и планината, Възлюбихъ всичко живо. Защото на всѣкъ видѣхъ животъ — отъ атома до Слънцето — навсѣкъдѣ почувствахъ Тебе и Твоята Любовь, о Вѣчний.

Georg Nordmann.

Псалми за живия Богъ.

Псаломъ двадесетъ и девети: ЮНАКЪ.

Юнакъ е тоя, що се не бои да броди прѣзъ пустинята или въ бурна нощъ изъ планината, но още по юнакъ е, който ходи изъ трудната пѣтека да дири себе си.

Юнакъ е, който желѣзото прѣвива като тънъкъ клонъ, но по юнакъ е тоя, що може да прѣвие главата на своето алчно, дребно азъ, за да го впрегне въ ралото на Твоята нива!

Юнакъ наричатъ тоя, който може да скроти и яхне лудъ жребецъ и да прѣпуска съ него изъ полята, но дваждѣ по юнакъ е, който може да скроти лудия жребецъ на своя умъ и съ него да прѣпуска изъ ширнитѣ поля на Твоя духъ.

Юнакъ е, който прѣдъ витязи ярко знаме е развѣлъ, не бои се отъ шума на битката, но триждѣ по-юнакъ е тоя, който отъ никого

невидѣнъ въ кжсенъ часъ похлопва на братата на отруденитѣ, и тамъ оставя дѣлъ отъ своя миръ.

Юнаци направи ни! Прѣпаши ни съ мечъ на огнено слово, Твоятъ духъ да бжде щитъ, а твоята Любовь доспѣхи свѣтли!

Псаломъ тридесети: ЯСНИНА.

Ясна утринна раздига на изтокъ кадифенитѣ завѣси на нощта. Скрита до този часъ, изхвъркна птица и се загуби въ дълбокото небе.

Денътъ настѣпи. Той носи въ ржката си свѣтилникъ, чиято бѣла свѣтина залива свѣта.

Той се зададе отъ планината и слѣзе по широкитѣ полета като човѣкъ, шо слиза съ свѣтилникъ въ ржка въ мрачна изба.

Денътъ е чистъ и ясенъ. Той прилича на отворена нова страница въ голѣмата книга на вѣковетѣ, която чака да напишемъ нѣщо въ нея. Небето прилича на синьо езеро, до чиято затихнала повърхност не се е докосвало нито крилцето на водно конче. Свѣтътъ е облѣченъ въ чиста бѣла дрѣха, изтъкана отъ свѣтина — — —

И душата ми е като ясенъ день. Съ тихи стѣпки прѣмина Тоя, шо носи свѣтина въ ржката си. Изплаканитѣ сълзи тамъ сега блѣстятъ като драгоцѣнни брилянти.

Като бѣла книга е разтворена душата ми. Азъ чакамъ Тебе, най-мѣдриятъ, най-чистиятъ, да напишешъ въ нея вѣчното, обновително слово, родено отъ твоята Любовь и Мѣдрость.

Азъ те чакамъ. Ела въ моя домъ, защото днесъ денътъ е чистъ и ясенъ!

Псаломъ тридесетъ и първи: МЖКА.

Мжката ми е като черна птица, разперила крилѣ надъ мене. Отровенъ ножъ е забитъ въ моето сърце и диханието ми е тежко, като на робъ, шо влачи тежко бремe. Край мене е пустиня и нѣма жива душа да поднесе капчица вода до обгорѣли устни.

Съ кръвта си пиша, братя мои. Думитѣ ми сж кръвъ, шо капи отъ сърцето, а гласътъ на устата ми е като риданието на сухитѣ вѣйки прѣзъ есенна буря.

Нѣкога кандило горѣше въ душата ми. Неговото кротко пламъче хвърляше здрачъ и радостъ. Но буря дойде, разби прозорцитѣ и угасна свѣтлото око въ нощта.

О, какъ чакамъ бѣлата кротка ржка да го запали. Души ме мжката на тъмна нощъ, умирамъ всѣки день, защото нѣма по-страшно отъ това, когато угасне любовта, когато се отдалечи отъ тебе Тоя, чието дихание носи радостъ.

Азъ викамъ. Камшикъ на окаяние се увива около снагата ми, и забива остри шипове. Бразди на тъмна кръвъ бавно текатъ надолу и капятъ по земята, заедно съ моитѣ сълзи. Съ тѣхъ пиша, съ тѣхъ живѣя сега, братя мои!

Дали ще дойде отново день на радостъ? Ще се протегне ли

дѣсницата на Благия по моитѣ рани, ще запали ли отново угасналото кандило?

На Тебе се моля. Направи да чуя отново тихата пѣсенъ на утрината, когато пастиритѣ трѣгватъ съ своитѣ стада и росата блѣсти съ много багри!

Благословенъ и великъ! Прати бѣлия войнъ да разсѣче тъмнитѣ крилѣ на Дракона, който хвана душата ми въ колелото на зодияка.

Азъ те чакамъ, азъ викамъ по Тебе, защото си благъ и милосърденъ!

Направи да прозвучи заглѣхналата тънкострунна вѣна, както тогава, когато посрѣщахъ съ нея синитѣ очи на деня и пѣехъ химнъ за слънцето.

Душата ми е като земя, заета и оставена отъ вражески войски. Нозѣ на чужденци сж тѣпкали по градинитѣ, и нивята сж пусти, изоставени. Глухи викове отекуватъ като гласъ на умираещъ робъ, когото ржцѣ на безмилостни палачи добиватъ съ бичъ.

Азъ Те чакамъ. Вѣрвамъ Ти, защото Ти си благъ и милосърденъ!

Псаломъ тридесетъ и втори: ДЕНЬ.

Залѣзва слънцето. Пожаръ има на далечния западъ. Той бавно гасне и на дълбокия тъменъ сводъ трепкатъ звѣзди. „Не тѣгувай“ — казватъ тѣ — „Утрѣ отново ще видишъ слънцето“.

Азъ събувамъ своитѣ обувки, защото по тѣхъ има прахъ отъ прѣминалия день, влизамъ въ своя домъ и запалвамъ свѣтильникътъ.

Отъ градината долитатъ сѣтнитѣ въздишки отъ заспиващитѣ цвѣтя, напоени съ ароматъ. Прѣдъ мене е голѣмата книгата на мъдрецитѣ, и азъ се разговарямъ съ това, що тѣ сж написали прѣди вѣкове.

Велика е Мъдростъта, велики сж тайнитѣ на свѣта! Душата ми се прѣпълва съ благоговѣние срѣдъ тишината на настѣпилата нощъ. Азъ поглеждамъ небето, опасно съ поясъ отъ звѣзди. Едно безмълвно тържество има на небето. Тамъ виждамъ съ очитѣ си това, което нѣма въ книгата на мъдрецитѣ. Съ сърцето си го виждамъ. Сърцето пѣе тихъ псаломъ за Вѣчния. — Последниятъ псаломъ на отминалия день.

Утрѣ отново ще изгрѣе слънцето, ще литнатъ огнени стрѣли, земята ще вдигне синия воалъ на утрото, и росата ще блѣсти като елмази. Ще начене новъ день въ великото безкрайно колело на днитѣ.

Ако е отредилъ Вѣчниятъ, ще видя свѣтлитѣ усмихнати очи на това утро и ще започна новия день съ първия псаломъ.

(Край)

Прозрѣния.

Когато обичаме нѣкой човѣкъ, ние несъзнателно му подражаваме въ чувства, мисли и дѣйствия. За да се прояви Богъ чрезъ насъ, нужно е да Го обичаме.

Кои хора обичаме? — Въ които видимъ нѣщо красиво. Кога ще обикнемъ всички сжщества? — Когато прозрѣмъ красивото — Божественото, което е вложено въ тѣхъ. Само когато дойде тази свѣтлина, ще настѣпи истинското щастие.

Да прояви човѣкъ доброто, което е вложено въ него, да прояви гениалностъ въ извѣстна областъ, нужно е да вѣрва, че може да прояви това, що желае. Всѣки успѣхъ въ живота е равенъ на силата на проявената вѣра, и всѣка извършена работа за постигане желаната цѣль се стимулира отъ вѣрата. Щастието на обществото зависи отъ неговата вѣра въ вложеното въ него висше добро.

Вѣрата е ключъ, съ който се отваря съкровищницата на душата.

Единъ день ще стане на всички ясно, че цѣлесобразността въ цѣлия козмосъ се основава на закона на любовта.

Силенъ е този, който люби. Количеството на любовта опрѣдѣля силата на човѣка. Нѣма другъ пжтъ, по който човѣкъ да придобие сила, освѣнъ чрезъ любовта.

Силенъ е този, който най-малко или никакъ не причинява страдания на другитѣ и създава най-много радости на скърбящитѣ.

Който страда за чуждото благо е силенъ, а който страда за своето лично благо, е слабъ.

Когато разберешъ, че за успѣха или неуспѣха на всѣко нѣщо има една единствена основна причина, ние сме разбрали истинската причина за това нѣщо, и тогава скоро ще се справимъ съ нея.

Силниятъ се страхува отъ силата на смирения, защото неговата сила е сила Божия.

Г. Т.

Човѣкъ, който иска да завладѣе свѣта, да забогатѣе, трѣбва прѣди всичко да завладѣе своя умъ и своето сърце. И неговиятъ умъ и сърцето му трѣбва да бждатъ въ пълно съгласие съ неговата душа.

Сега защо човѣкъ се отклонява отъ пжтя? — Защото намѣсто да завладѣе своя умъ, той иска да завладѣе чуждитѣ умове; намѣсто да завладѣе своето сърце и да го контролира, той иска да завладѣе чуждитѣ сърца.

У ч и т е л ь т ь .

В ъ с т и .

Българска секция на международната лига за ново възпитание.

Отъ 5 год. въ България излиза сп. „Свободно възпитание“, редактирано отъ г. проф Д. Кацаровъ което е и органъ на Международната Лига за ново възпитание. Прѣзъ тѣзи петъ години то даде извънредно цѣненъ материалъ за новитѣ течения и опити въ областта на възпитанието и образованието въ Европа и Америка.

Поради голѣмия интересъ, които будятъ педагогическитѣ въпроси всрѣдъ учители и родители, и поради туй, че образованието и възпитанието си оставатъ най-мощнитѣ фактори за всѣка реформа въ живота, Международната Лига за ново възпитание все повече и повече засилва своята дѣйностъ.

На 9. априлъ въ София съчувственици на Лигата за ново възпитание основаха Българска секция отъ тая лига, която да работи по-енергично за разпространяване идеитѣ на Лигата за ново възпитание. Характерно бѣше единодушието по въпроса, дали да се основе секция въ България или не. Органъ на Лигата остава пакъ сп. „Свободно възпитание“, който възможно е да се прѣименува. Съгласно изказанитѣ пожелания секцията ще стане изразителъ на всички нови вѣяния въ областта на възпитанието и образованието, разбира се въ съгласие съ принципитѣ на лигата, които се свеждатъ къмъ основното положение: да се осигури надмощието на духа, да се пробуди Божественото начало въ дѣтето и да се създадатъ условия за всестранното проявление на това божествено начало.

Въ това отношение отъ сѣдбоносно значение за развоя и работата на Българската секция при Международната Лига за ново възпитание ще бжде духътъ и насоката на секцията. Ние вѣрваме, че изказаното мнѣние отъ г. Г. Пиръовъ за широта въ схващанията и за проучаването на всички нови вѣяния ще се вземе подъ внимание. Така се изказаха и други учители, въ това число и Проф. Цоневъ.

Проучаването напр на окултната педагогика съ практическо приложение въ Свободното Валдорфско училище би допринесло твърдѣ много за по-дълбокото опознаване дѣтската природа и съоб-разяване съ законитѣ на дѣтското развитие.

Въ това отношение Свободното Валдорфско училище, по типа на което се откриватъ такива и въ Англия, заема едно особно мѣсто, както и съчиненията на Д-ръ Рудолфъ Щайнеръ — педагогически и философски — които теоретически обосноваватъ това, което практически се прилага въ Валдорфското училище въ Щутгардъ.

Основното познание на дѣтската душа има огромно значение за педагогичната дѣйностъ. И тука именно окултизмътъ има да вложи твърдѣ много при изграждане новото възпитание и образование. Нека споменемъ, че най-великитѣ учители и педагози отъ всички врѣмена сж били окултисти или сж имали връзки съ окултни общества и братства.

Така великиятъ Питагоръ е билъ окултистъ, както и Платонъ. Янъ Амосъ Коменски е билъ въ едно мистично братство; Песталоци — също (въ илюминатитъ), както и Фрьобелъ. А[Русо, Толстой и др. благодарение на своята гениална интуиция и великата си любовъ — сами сж изразили много скрити истини, които отпосле науката ги обосновава.

Ние пожелаваме на Българската секция творческа и плодотворна дѣйность въ този духъ — на свѣтлина, обичъ и братство.

Бальмонтъ — поетътъ на слънцето и любовта.

Прѣзъ Великденската ваканция гостува въ София Бальмонтъ, единъ отъ най-великитѣ съврѣмenni поети символисти. Той изнесе три сказки въ „Роялъ“: 1) За народната пѣсень въ славянскитѣ страни, 2) За българската народна пѣсень и 3) За своята поезия.

Бальмонтъ съ право може да се назове поетъ на слънцето и любовта. Неговата поезия е химнъ на свѣтлината и братството, възторженъ химнъ на красивия, свободния, разумния животъ на великото всеединство. Особно интересни сж неговитѣ стихотворения, кждѣто той възпѣва свещения огнь и слънцето. „Азъ нѣма да прѣстана да пѣя за слънцето“ — възкличава той.

Поетитѣ, които пишатъ по вдѣхновение, благодарение на своята интуиция — сж по-близо до истината, отколкото ученитѣ, които боравятъ съ прѣдстави и понятия, защото интуитивното познание е по-висше, то е вжтрѣшно проникване, докато интелектуалното познание е външно, раздробено, откъслечно. И въ дадения случай, когато Бальмонтъ чете своитѣ стихотворения за слънцето и любовта, ние дѣйствително влизаме въ единъ новъ свѣтъ и изживѣваме онова, което поетътъ е изживѣлъ. А той ни разкрива великия, волния животъ на дѣцата на Слънцето. Въ тази земя, кждѣто невѣжество, умраза и робство гнетятъ душитѣ, поетитѣ на свѣтлината, на любовта и свободата сж наистина пратеници на Слънцето и толкова по-необходими сж тѣ днесъ, когато човѣчеството е въ една духовна криза.

Бальмонтъ е единъ истински поетъ на бждещата култура на любовта и братството, изразителъ на мистичното у славянската душа, пѣвецъ за всеславянско единение. „Само любовъ“, и „Пѣсни за слънцето“ — сж най-добритѣ му стихотворни сборки. Истинското изкуство облагородява, дава крилѣ на душата, то е прѣпълнено съ вѣра въ доброто и свѣтлината. Такава е и поезията на Бальмонта.

Изложбата на Цвѣтана Гатева Симеонова.

Духовнитѣ движения не сж нѣщо случайно. Тѣ сж изразъ на дадена степенъ въ развитието на човѣшкото съзнание. Днешнитѣ духовни движения сж изразъ на новото, което се ражда въ човѣшкото съзнание. Днесъ присъгтствуваме на едно разширение на човѣшкото съзнание. Защото това, което днесъ човѣкъ проявява, не е цѣлиятъ човѣкъ, а една малка частъ отъ силитѣ, заложени въ човѣшката душа.

Душата се пробужда! Това е, което можем да кажем за днешната епоха с най-малко думи. Това значи, че божественото, което образува истинската човешка природа, ще се прояви сега във по-голяма степен. Това показва освобождаване на човешкото съзнание от известни прѣпятствия, от известни ограничения, за да се прояви във по-голяма пълнота. Това показва идването на една култура на хармонията, на красотата, на любовта. Душата носи съ себе си всички дарби, всички сили. Ето защо това ще бѣде култура на разцѣвяване във всички области на живота: въ наука, философия, музика, живописъ, поезия, въ социалния животъ и пр. .

Душата се пробужда! Това можем да доловимъ по много признаци. Хубаво е човѣкъ да умѣе да чете симптомитѣ на това, което днесъ става дълбоко въ съзнанието! Винаги то се изявява въ външни симптоми.

И наистина, ако погледнемъ науката, не виждаме ли, какъ въ нея навлизатъ постепенно нови струи? Тя се намира на завой. Тя постепенно завива къмъ духовното разбиране на живота. Ако погледнемъ астрономията, физиката, химията, биологията и пр., ще видимъ, че тѣ все по-близо дохождатъ до границата съ невидимия свѣтъ. Физиката и химията влизатъ постепенно по-реално въ контактъ съ етерния свѣтъ. Сжщото е и съ биологията. Трупатъ се много факти въ биологията, които показватъ, че трѣбва да се приеме при биологичнитѣ процеси единъ организаторъ, който организира формитѣ. Това е вече загатване за етерното тѣло. Сжщеврѣменно, цѣлесъобразността при прѣкото приспособление показва, че задъ силитѣ, които организиратъ, стоятъ разумни сили. Така постепенно се идва до приемане разумното задъ природнитѣ процеси

Но и астрономията навлиза въ една нова областъ. Постепенно почва да се хвърля мостъ между нея отъ една страна и химия, физика, ботаника, зоология, антропология и пр. — отъ друга. По този начинъ възкрѣсва въ модерна научна форма астрологията. Чрѣзъ опити се констатира звѣздното влияние върху металитѣ; послѣ опитно се намира връзка между планетитѣ и известни растения и пр. , И тогава вече ботаниката, медицината ще се изучаватъ въ връзка съ живота на цѣлия космосъ. Напр. процеситѣ въ цѣлия космосъ ще се видятъ отразени въ растенията.

Но сжщиятъ този духовенъ подемъ не виждаме ли и въ изкуството? Виждаме, че въ литературата се явяватъ писатели, които говорятъ по новъ начинъ. Идва Метерлинкъ, който говори за тайнитѣ на душата, за мистичния ѳ животъ, за силитѣ, скрити въ нея, за красотата, която царува въ глѣбинитѣ на всѣка душа. Ако четемъ „Синята птица“, „Слѣпитѣ“, „Вжтрѣ“, „Ариана и Синята брада“, „Съкровище на смирениѣ“, „Мждростъ и сждба“, „Погребаниятъ храмъ“, ще видимъ, какъ той ни говори за дълбокия животъ на душата. Послѣ, ако четемъ мистичнитѣ драми на Едуардъ Шуре: „Елевзински мистерии“, „Дѣцата на Луциферъ“ и пр., ще видимъ, какъ отъ тѣхъ ни облѣхва едно съвсѣмъ ново изкуство, изкуството на бждащето.

Не виждаме ли новия елементъ въ музиката и живописъта? Това потвърждаватъ картинитѣ на Цвѣтана Симеонова.

Истинскиятъ художникъ е пророкъ. Той долавя пророчески новото, което иде и го възвѣстява на своитѣ околни. Съ това подготвя почва за новото въ душиѣ и живота. Новитѣ идеи днесъ се носятъ въ въздуха. Никакво прѣпятствие не може да ги спре, понеже тѣ едноврѣменно проникватъ навсѣкждѣ, — въ много умове, на много мѣста, нагледъ независими едно отъ друго.

Въ физиката, химията, биологията, възпитанието, медицината, искусствата, — навсѣкждѣ едни и сѣщи нови идеи, само че въ различна форма, споредъ областъта, въ която се проявяватъ.

Истинскиятъ художникъ е въ контактъ съ единъ висшъ свѣтъ. И кога ще може да долавя това, което му се шепне отъ този висшъ свѣтъ? — Само когато е чистъ, когато е човѣкъ на Любовта! Днесъ мнозина мислятъ, че стига художникътъ да е даровитъ, може да живѣе, какъвъ да е животътъ, може да има, какви да е мисли, какви да е чувства. И тогава той пакъ може да твори, но нѣща посрѣдствени: това, което ще твори, нѣма да събужда у насъ копнежъ къмъ единъ красивъ свѣтъ, въ който художникътъ живѣе, нѣма да събуди у насъ желание да реализираме този красивъ свѣтъ въ насъ и въ външния животъ.

За художника споменътъ за този свѣтъ и общението съ него е по-живъ. Само чистиятъ, идейниятъ, само човѣкътъ на всеобемляющата Любавъ прѣдставлява този чувствителенъ инструментъ, тая чувствителна арфа, чиито струни сѣ отзивчиви къмъ всички онѣзи неуловими виорации, които ни идатъ отъ божествения свѣтъ! Само той може да долови идеитѣ, които ни носи слънчевиятъ лжчъ; само той може да разбира, какво ни говорятъ слънчевитѣ лжчи, изворътъ, синиятъ цвѣтъ на небето, краснитѣ на цвѣтята, планинитѣ.

Нека слѣдъ тѣзи думи разгледаме картинитѣ на Цвѣтана Симеонова. Новото, което иде въ живота, ясно се изразява въ тѣзи картини. Тя е изложила 43 картини. Нека разгледаме само нѣкои отъ тѣхъ, понеже мѣстото не ни позволява разглеждане на всичкитѣ.

„С в ѣ т и л о т о н а ч о в ѣ к а .“ Прѣдставлява конникъ, държащъ високо надъ главата си свѣтящъ факелъ.

„С ѣ к р о в и щ е н а с м и р е н и т ѣ .“ Една жена държи свѣтильникъ близо до сърцето си. Този свѣтильникъ е онзи огънь, който гори съ неугасимъ пламъкъ въ всѣка човѣшка душа. При най-голѣмитѣ кризи, сътресения на душата, при най-голѣмото униение, при най-силнитѣ вихрушки, този пламъкъ гори тихо. Това е Божественото въ човѣка, свещениятъ олтарь, синята птица на Метерлиникъ, синьото цвѣте на Новалисъ; това е лебедътъ на Лоенгринъ, златното руно на Язонъ, тритѣ златни ябълки въ градината на Хесперидитѣ, това е Ариядна, която ржководи Тезея.

„Л ю б о в т а .“ Прѣдставлява жена, която пие отъ единъ изворъ. Край извора има цвѣта и плодове. Тукъ любовта сполучливо е прѣдставена като изворъ. Изобщо, въ символизма нѣма нищо произволно. И въ цѣлото изкуство нѣма произволъ. Символизмътъ трѣбва да отговаря на извѣстни съотношения вжтрѣ въ природата. Само то-

гасъ символитѣ сж проникнати отъ красота и дѣйствуватъ дълбоко на душата.

„В ѣ р а“ Прѣдставлява жена, облегната на рамото на друга жена, чийто погледъ като че ли прониква въ другъ единъ свѣтъ! Не чувствуваме ли вжтрѣ въ насъ нѣжния гласъ, който постоянно ни насърдава, подтиква, ржководи и учи!

„На д е ж д а“ Жена държи въ ржцетѣ си кълбо, чийто конецъ отвива съ дѣсната си ржка. Кълбото е врѣмето. То носи съ себе си всички възможности. То ще донесе реализирането на всички наши най-възвишени, най-свещени копнежи; ще разрѣши всички противорѣчия, ще докара хармонията на мѣстото на дисхармонията, любовта на мѣстото на насилието, мъдростта на мѣстото на невѣжеството. Цвѣтень ореолъ заобикаля жената; всичко наоколо се кжпи въ бѣлъ нѣженъ потокъ отъ свѣтлина. Тая свѣтлина е жива. Тя живѣе въ душата на онзи, който се надѣва!

„В ѣ кой то г р а д ѣ в л ѣ з е т е“. Христосъ говори на ученицитѣ си. Далечъ се вижда силуета на голѣмия градъ. Той ги праща да работятъ въ свѣта, да посадятъ божественитѣ сѣменца въ душигѣ. Това е „р а б о т а“. Отъ всички дѣйности на човѣка най-висшъ изразъ на работата е посадяне на новото, на тѣзи божествени сѣменца въ душигѣ. Ученицитѣ се готвятъ да отидатъ въ свѣта, за да направятъ на хората тамъ достояние тая радостъ, този миръ, тази свѣтлина, въ която тѣ постоянно живѣятъ. Тѣ искатъ и другитѣ да вкусятъ отъ изобилния животъ на разширеното съзнание, въ което тѣ живѣятъ!

Множество картини сж посветени на планинитѣ, главно, на Рила; само нѣколко картини сж посветени на Витоша. Любимѣ прѣдметъ на Цвѣтана Симеонова сж рилскитѣ езера. Нарисувани сж: „Око-то на Мусалла“ (най-горното отъ Мусаленскитѣ езера). Маришкитѣ езера и други мусаленски езера; послѣ много отъ езерата на „Едигьоль“: „Близнацитѣ“, „Бжбрекътъ“, „Урдини езера“, „Първото и второто езеро на Едигьоль“, „Третото езеро съ Харамия“ и пр..

Какво говорятъ на душата тѣзи езера? Какво се чувствува при съзерцанието имъ? Чувствуващъ, че тѣзи мѣста сж чисти, свещени, мистични. Съзерцанието имъ те свързва съ единъ миръ на чистота. Въ картинитѣ е изразенъ онзи мистиченъ елементъ, който прониква самитѣ мѣста. Ти чувствуващъ при съзерцание на картинитѣ, че влизашъ въ контактъ съ това, което е извънъ врѣмето и пространството.

Снѣжнобѣлата покривка на Мусалла и другитѣ височини, чиито върхове се губятъ въ висинитѣ, говорятъ на душата, че свѣтътъ на чистотата не е илюзия, но че е единъ реаленъ свѣтъ, отъ който иде душата и който съставлява родината ѝ. Споменътъ за него дълбоко седи въ душата, и затова тя копнѣе за него.

Тукъ, както и при другитѣ нейни картини, материалитѣ, форми отъ физичния свѣтъ сж използувани като срѣдство за прѣдставяне на мистичното, дълбокото, което живѣе въ душата и въ цѣлата природа.

Изложени сж и други картини, прѣдимно портрети.

Новото, което иде, отваря нови перспективи на изкуството.

Книгописъ.

1) D-r R. Steiner — Das Verhältnis der verschiedenen naturwissenschaftlichen Gebiete zur Astronomie. (Отношението на разнитъ естество-научни области къмъ астрономията). 18 лекции. Издание на Математично-астрономичната секция при Гьотеанумъ, 1926 г.

Тръбва да се построи мостъ между разнитъ научни области и астрономията. Астрономията скрито лежи въ днешнитъ науки: ботаника, зоология; химия, физика, биология, метеорология и пр. Металитъ кристалитъ, организмътъ на живѣятъ изолирано отъ козмичния животъ. Тѣ сж изразъ на силитъ, дѣйстващи въ цѣлия козмосъ. Отъ изслѣдванията на г-жа Колиско, които изложихме въ една отъ миналитъ книжки (гд. IV кн. 8-9), се констатира опитно връзката между нѣкои метали и извѣстни небесни тѣла, напр. връзката между златото и слънцето, среброто и луната, оловото и Сатурнъ, калая и Юпитеръ. Но сжщото нѣщо е относно и растенията. Въ биологичния институтъ при Гьотеанумъ сега правятъ опити, аналогични съ опититъ на г-жа Л. Колиско съ металитъ. За цѣльта въ тоя институтъ се отглеждатъ въ саксии по-бързо растящи растения, като люцерна и др. Първитъ резултати сж насърчителни. Изслѣдванията продължаватъ. Подобни изслѣдания ще отворятъ нови периспективи за всички естествени науки.

2) Gāa Sophia (Годишникът на естество-научната секция на Гьотеанумът), т. 1, 2 и 3. Важността на въпросите, засегнати във този годишник, ще се види, като посочим по-важните статии във третия том, който засяга науката за расите: Преселението на расите, Път към ново човечество, Африка като орган на земята, Дътските стадии на човечеството, Мистериите на старите народи, Измъчение на човешката форма, Пигментация и дихателна физиология на расите, Творчески центрове на растенията, Индийската йоги. Свърхфизическия организъм у индийския йоги (лотусови цветове, кундалини) във светлината на познанието на етерните строителни сили и пр. .

Въпроситѣ сж разгледани отъ окултно гледище.

Прѣзь месѣцитѣ юлій и августѣ списанието нѣма да излиза; петиятъ брой ще излѣзе прѣзь септемврий.

СЪДЪРЖАНИЕ НА ЧЕТВЪРТА КНИГА:

1. Завѣтътъ. 2. Събудете се, дѣца на свѣтлината! 3. Б. Боевъ. Ново направление на труда. 4. А. Бертоли — Практически окултизмъ. Работа и почивка. 5. А. Т. — Книгата на Истината и Живота. 6. Стихотворение — Мара Белчева. 7. Пампоровъ — На Мусала. 8. П. Г. Пампоровъ — Езикътъ на планината. 9. Georg Nordmann — Псалми за живия Богъ.

**Зовемъ всички, които смѣтатъ, че ЖИТНО ЗЪРНО
разнася въ обществото свѣтлина на едно духовно
схващане, което може да обнови живота — да се
погрижатъ за неговото по-обширно разпространение,
като запишатъ поне още по единъ абонатъ.**

**Открита е подписката за пета годишнина
на сп. „ЖИТНО ЗЪРНО“.**

Годишенъ абонаментъ 80 лева.

**Адресъ на сп. „Житно Зърно“: Никола Нанковъ,
Бул. Дондуковъ № 16 (до Кино Пачевъ) — София.**

НАСТОЯЩАТА КНИЖКА 8 ЛЕВА.
